

ПЕРШИЙ ДИРЕКТОР РОМЕНСЬКОГО КРАЄЗНАВЧОГО МУЗЕЮ

Говорячи про історію і діяльність Роменського краєзнавчого музею, завжди згадують ім'я першого директора Михайла Максимовича Семенчика - людини цікавої і складної долі, котра залишила помітний слід в культурно-мистецькому житті нашого краю.

М.М.Семенчик народився у м.Ромни у жовтні 1890 р. в сім'ї прикажчика. Після закінчення п'ятого класу Роменського реального училища у 1911-1913 рр. вчився в одній із московських художніх шкіл, працював художником-декоратором у московському міському театрі, перебував на військовій службі в Полтаві.

Закоханий у мистецтво, історію, літературу, юнак спробував свої сили на педагогічній ниві, працював вчителем малювання в Засульській школі, викладав у комерційному училищі. Поряд з викладацькою діяльністю М.М.Семенчик займався вивченням історії рідного краю, колекціонував предмети старовини, цікавився археологічними пам'ятками Роменщини.

В умовах революції і громадянської війни, коли гостро постало питання про охорону і збереження пам'яток матеріальної культури, М.М.Семенчик разом з групою ентузіастів створив у Ромнах Товариство по захисту пам'яток старовини та мистецтва, яке проводило велику роботу зі збирання, обліку і збереження пам'яток історії та культури.

17 березня 1920 р. на засіданні комісії Роменського повітового відділу народної освіти було заслухано питання про утворення при відділі народної освіти колегії музею, членами якої стали І.П.Кавалерідзе, Г.О.Коломієць, Г.Д.Волков, А.М.Ломакіна - архіваріус, М.М.Семенчик - завідуючий музеєм.

Окрилений довірою і першими успіхами на ниві краєзнавства, молодий директор очолив підготовчі роботи по відкриттю краєзнавчого музею. Під керівництвом М.М.Семенчика сформовані фонди музею: з покинутих поміщицьких маєтків надходять книги, картини, килими, предмети побуту. Він постійно турбувався про поповнення музейних колекцій, збільшення бібліотеки. Зокрема, по Роменщині були розіслані листи до виконкомів сільських рад, вчителів, окремих осіб з проханням

провести відповідну роботу по збору та збереженню предметів, що становили історико-культурну цінність. Цей захід значно поліпшив роботу музею, і незабаром з усіх кінців повіту почали надходити до музею повідомлення про цікаві матеріали, прохання направити спеціаліста з метою визначення музейної цінності того чи іншого предмету. Найчастіше на місце знахідок виїжджав М.М.Семенчик, залучаючи до цього добровільних помічників.

Географія поїздок була надзвичайно широка: обстеження місць знахідок, культових споруд та підземних ходів у Гадячі, Лохвиці, Недригайлові. Одночасно М.М.Семенчик багато фотографував. Незважаючи на велику завантаженість у справі організації роботи музею, М.М.Семенчик часто виступав перед трудящими краю, у навчальних закладах. Його лекції та екскурсії по музейних залах завжди викликали захоплення. Як правило, свої виступи М.М.Семенчик супроводжував хімічними дослідами, фотографіями, документами.

Близько 30 років працював у Роменському краєзнавчому музеї М.М.Семенчик, але його невтомна діяльність вийшла далеко за межі музею. За його ініціативи при школах та просвітах почали працювати різноманітні гуртки; краєзнавців, фотолюбителів, дослідників природи та інші. Його ім'я невіддільне від багатьох подій, що у 20-30-ті роки відбувалися на Роменщині. Це і археологічні та мистецтвознавчі дослідження пам'яток старовини, і пошуки нафти, і вивчення корисних копалин тощо.

ЛІТЕРАТУРА

1. Роменський краєзнавчий музей. Путівник. - Х., 1973.
2. Нелін А.П., Діброва Г.В. Ромни. Путівник. - Х., 1986.
3. Вивчення історичної та культурної спадщини Роменщини: проблеми та перспективи. Тези доп. та повід. наук.-практ. конф., присвяченої 70-річчю Роменського краєзнавчого музею. - Суми-Ромни, 1990.
4. Панченко В. Роменська скарбниця духовності // Комуністичним шляхом. - 1990. - №185; *Він же*. Перший директор // Там само.
5. Сухорученко С. Свята церква та Ромен // Вісті Роменщини. - 1997. - №41(12070).
6. Горячун В. Слава і гордість нашого краю // Вісті Роменщини. - 1997. - №41.